

Dunántúli Harangszó

A NYUGATI (DUNÁNTÚLI) EVANGÉLIKUS EGYHÁZKERÜLET LAPJA

2014. ŐSZ

Szerkesztői sorok

Már egy év eltelt azóta, hogy Egyházkerületünk újságja, a Dunántúli Harangszó újra útjára indult. Szerkesztőtársaimmal együtt remélem, hogy kerületünk sokszínű életéről átfogó keresztmetszetet tehettünk le az Olvasó asztalára, ugyanakkor evangélikus tanításunk, Krisztus-központú hitünk, ismeretünk és tájékozódásunk is mélyülhetett és gazdagodhatott.

Az őszi szám elején Kapi Béla püspök igehirdetése után az első világháború kitörésének századik évfordulójára emlékezünk, egy háborús időkben szolgáló lelkész személyes élményeiből idézve.

Az idei nyár sem volt „uborkaszazon” gyülekezeteink életében. A közösség formálásának és ápolásának itthon és külföldön átélt áldott lehetőségeiről is hírt adunk. Nyáron az iskolai szünetben hittanos és ifjúsági táborok egyre bővülő sora várta a gyermekeket és a fiatal felnőtteket. A nyár minden bizonnyal kiemelkedő alkalma volt az immár tizedszer megrendezett Szélrózsa országos találkozó. Bízunk abban, hogy a táborok és az országos ifjúsági találkozó sokrétű, gaz-

dag programja a hitben való mélyüléshez és az Egyház közösségéhez való tudatos tartozás erősödéséhez adott méltó keretet.

Az intézményeink életéről szól oldalakon missziói munkaágak vezetői mutatják be néhány gondolatban azt a szolgálati területet, amelyet az Egyház Ura különösen is a szívükre helyezett. Az „Arckép” keretébe most Hegedüs Attila soproni iskolalelkészt helyeztük.

Már egészen közel van szeptember 13-a szombat, a Harangszó-nap, amelyre újra szeretettel hívom a Dunántúli Harangszó mostani és leendő olvasóit egyaránt! A nyári találkozások, közösségi alkalmak élménye és tovább vivő ereje megerősíti a szervezők reménységét, hogy Isten tartalmas és értékes nappal ajándékoz meg minket. A hirdetések között a nap programját is olvashatjuk.

Hamarosan kezdődik az új tanév, amely diáktól, tanártól és szülőtől egyaránt sok erőt, kitartást és kreativitást vár. Kíváncsi vagyok, hogy az ehhez szükséges lelki erőt a Krisztussal való közösségből merítsük, az ő Egyházának elkötelezett tagjaként. A Dunántúli Harangszó továbbra is ebben szeretne segítséget adni minden kedves Olvasónak.

Kovács László
főszerkesztő

Fókuszpont

Annyi minden egyszerre. Napfény és zene, part és áhítat, víz és hal, testvér és sokaság, nappal és éjszaka, kezek és mikrofonok, hold és fény, sok fény, zene és szó. Az Ige és Szentlélek. Sok, sok szél. Maradhatnék a háttérben, punnyadhatnék homályban, habár ott vagyok, mindenestül. Hívnak, szólnak, benne lehetek, része lehetek. Előjöhetek a háttérből, közelebb. Közel Krisztushoz. Leülök az Úr lábához, és hallgatom beszédét. Várom tőle a táplálékot, amely elég. Pont az, amire szükségem van. A kezéből kapom. Őt magát kapom: az értem megtört testét, az értem kihullott vérért. Adja magát nekem. Önmagát adja nekünk. Krisztus, aki minden mindenkiben, megnyitja a szemünket, hogy élesen lássunk. Tisztán lássuk őt, a világ Világosságát, a fényt, ösvényünk világosságát.

És ráélesítünk a keresztre, és őt dicsőítjük énekszóval, imádsággal, testvéri szívvel, őt hallgatva, őt keresve minden szóban és minden dallamban, játékban és képben. Valljuk, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. És szárnyra kelünk, valóban, talán tényleg épp úgy, mint a sasok: erővel, céllal... Szárnyalunk az ő ragyogásában, a tőle kapott szabadsággal, együtt, csapatban, közösségben. A Szentlélek ereje tart össze. Végre kizökkentünk önmagunkból, és Krisztus lett a középpont. Hazatérünk fészkeinkbe, de a szívünk továbbra is egy dalt dobog: „amerre te mész, arra indulok én!”

Szélrózsa. Jó volt. Igazán. :-). Köszönjük.

Büki, győri és szombathelyi szélrózsások gondolatai alapján
Simon Réka lelkész

RÉSZLET KAPI BÉLA DUNÁNTÚLI PÜSPÖK IGEHIRDETÉSÉBŐL

„Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem.”

(Jn 10,14)

Egyedül Jézus megismerése tárja elénk az üdvösségtörténet való tényeit. A bűn és bűnösség, az ember természete és erőtlensége, Krisztus földi élete, szenvedése, megfeszítése, halála és feltámadása egyedül Jézus igaz megismerése által épülnek bele életünkbe. Az örök ítélet általa helyeződik életünk végére. Az élethez szükséges erők csak az ő megismerése által válnak megszerezhetővé. Szükségünk van Jézus megismerésére, mert nélküle semmiféle élettudomány, Isten- és embermegismerés nem lehetséges. Nélküle az Istenről, a világról, az örökkévalóságról semmit sem tudunk. A természet ezernyelvű beszéde általa válik érthetővé. A történelem elrejtett vörös fonala általa lesz szembetűnő. A lelkiismeret szava, mely magános elhagyatottságunkban, kísértő erőtlenségünkben, mámoros örömünkben Isten intelmét szólatatja meg, tőle kap ércet.

Meg kell ismernünk Jézust, ez azonban csak a Lélek és az ige segítségével történhetik. Isten kijelentése egészen világosan megállapítja ennek a kettőnek az elválaszthatatlanságát. A Lélek által megkapjuk az ígét, az ige által a hitet. Jézus mondja önmagáról: „Aki hisz énbenem, amint az Írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből” (Jn 7,38). Isten eme rendelkezésén senki sem változtathat. Hiába helyezi a hit helyére cselekedeteit, az isteni tényező helyére a törvényt, nem segíthet magán. Pál apostol kérdése örök kérdés marad: „Azt akarom megtudni tőletek, hogy a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket, avagy a hit hallásából?” (Gal 3,2). A hitet semmivel sem helyettesíthetjük. A hit származása pedig egészen világos: „A hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által” (Róm 10,17).

Nem igazi hit az, mely nem Isten ígéből származik és erősödik. Nem igazi Lélek az, mely nem az ige által adatik nekünk. A hit és lélek egyéni tévedések forgatagába kerül, ha nem az ígéből támad. A hit nem felszabadult egyéni meggyőződést jelent, hanem Isten ígéjére épített s belőle élő meggyőződést. Egyedül ez a hit bírja Isten ígében az örök életet.

Jézus megismerése és a hit által ismerjük meg az egyházat s válunk annak élő tagjává. Ha ez a forrás eldugul – mondja Luther –, akkor mindenkinek joga van saját gondolata szerint lelket támasztani és hitre hivatkozni, de akkor a rajongás előtt tárunk ajtót.

Krisztus megismerése nélkül tehát nincsen egyház. Nélküle az ige egyháza nem lehet az ige egyháza. Nélküle semmivé válnak Isten kegyelmi eszközei, elvész a szentség ereje, mely az ígében van elrejtve.

Krisztus megismerése megadja életünk alapvonalait. Irányt nyerünk, szempontokat kapunk, világnézetünk kitágul és elmélyül annak következtében, hogy a megismert Krisztus életünket nem vízszintes, hanem függőleges irányban helyezi el. Nem azt látjuk csupán, ami idő, tér egymásutánjában és kapcsolatában mutatkozik, hanem mindazt, ami az örökkévalóságra vonatkozik és abban megvilágosodik. Krisztus élőként elhelyezkedik életünkben, és nemcsak követel tőlünk, hanem erőt is ad követelésének teljesítésére. Csodálatos dolog megy végbe bennünk és rajtunk. Isten örök levelében nem a betű-Krisztust ismerjük meg, hanem az élő Krisztust, ki ígében önmagát, önmagában erőt, erejében életet ad.

Az elmondottakat tedd Istennek hozzád szóló személyes közlésévé. Izeni neked Isten, hogy Jézust meg kell ismerned, mert csak őbenne ismerheted meg magát az Istent, az ő rólad gondoskodó üdvösségmunkáját, csak őbenne ismerheted meg saját emberi hivatásodat, bűnös állapotodat és megtartásod feltételeit. Jézus megismerése olyan természetű ismeret, hogy az számodra nem elméleti tudás, hanem vele egyesülésed és benne élésed valósága. Megismered őt, erőt kapsz tőle, és benne új életet élsz. Éppen ezért számodra Jézus megismerése nem a vallási tudás kérdése, hanem életkérdés.

Ennek az életkérdésnek a megoldását lehetővé teszi Isten azzal, hogy örök levelét az ő Élő Levelével küldi hozzád, aki azt mondja: én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet!

Örök kegyelem, hogy Isten naponként elküldi néked levelét. Becsüld meg, olvasd, hallgasd Isten levelét, mert életkérdés számodra, hogy Jézus elmondhassa rólad: te ismersz engem, az enyém vagy!

Isten levelére legyen mindennapi válaszd: szívembe zárom izenetedet, és a tied vagyok!

Pepita-teremtés, avagy a cukor és az orvosság paradoxonja

Zöld kávé iszogattam. Nem tudtam addig, hogy ilyen is van, s nem tudtam, hogy miben áll „zöldsége”. Utánanéztem, s azt mondják: egészségesebb a zöld, mint a fekete, mert nincs megpörkölt, s ezért több „hasznos” anyag van benne, ez meg az, amiket nem tudok kiolvasni sem, de azért még nagyon fontosak, antioxidánsok és miegymás.

Ha mindebből kivonjuk a marketinget, biztos, hogy még akkor is marad valami érték ebben a zöld kávéban, a feketével szemben. Még csak azt nem tudom, hogy mi a fekete előnye a zölddel szemben. Finomabb? Olcsóbb? Erősebb? Szebb a színe? ... Mire a csészém kiürült, tudtam: a feketében is lennie kell értéknek. Különben miért innánk? Különben *fekete-fehérnek* tűnne a paletta: pepita-teremtés! Lennének jó dolgok, melyek adatnak és melyeket elfogadunk, és lennének rossz dolgok, melyek nem kellenek a kutyának sem. A teremtésről azonban ezt olvassuk: „*Látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó*” (1Móz 1,31), illetve: „*Isten minden teremtménye jó, és semmi sem elvetendő, ha hálaadással élnek vele*” (1Tim 4,4).

Pál apostol a korinthusi keresztyéneknek ezt írja az új teremtés, az Egyház közösségéről: „*Nem mondhatja a szem a keznek: Nincs rád szükségem ... Ellenkezőleg: a test gyengébbnek látszó részei nagyon is szükségesek ... Isten szerkesztette így a testet egybe: az alacsonyabb rendűnek nagyobb tisztességet adva, hogy ne legyen meghasonlás a testben...*” (1Kor 12).

S olvassuk, halljuk ezt bátran az Egyház ősképeréről, bennfoglaló testvér-halmazáról, a Teremtésről is! Igazság érvényesül benne: egyik teremtmény ebben jó, másik pedig abban. Ez az „*igazságosság*” pedig ellentmond a „*magától keletkezés*” logikájának, mely csak a legegyszerűbb és legkisebb ellenállás felé engedheti a folyamatokat: ahol csak egyféle van mindentől – a *legjobb és legcélszerűbb*. Isten viszont nem mondja egyik teremtményre sem, hogy a *legjobb*. S milyen különös, hogy a teremtmények jósága abban és csak abban a tényben nyilvánul meg, hogy teremtmények! Mert önmagában, ettől függetlenül „*senki sem jó az egy Istenen kívül*” (Mk 10,18). Ilyen értelemben *Őkivüle* is létezik mindaz, amit Isten megteremtett, vagy amit az ember, az élőlények létrehozta. De nem jó! Csak van, céltalan szükségszerűségként lebegve saját létrejötté és elmúlása között.

Pilinszky János: Elég

*A teremtés bármilyen széles,
ólnál is szűkösebb.
Innét odáig. Kő, fa, ház.
Teszek, veszek. Korán jövök, megkésem.
És mégis olykor belép valaki
és ami van, hirtelenül kitárul.
Elég egy arc látványa, egy jelenlét,
s a tapéták vérezni kezdenek.
Elég, igen, egy kéz elég amint
megkeveri a kávé, vagy ahogy
„visszavonul a bemutatkozásból”,
elég, hogy elfeledjük a helyet,
a levegőtlen ablaksort, igen,
hogy visszatérve éjszaka szobánkba
elfogadjuk az elfogadhatatlant.*

Bizony más a tárgyak világa és más az emberé! Előbbiben az érték a szilárdságban, tisztaságban, tökéletességben, méretben rejlik. Egy hatalmas szikla lábánál sejtjük meg Istent. Egy árvíz erejét átélve rettenünk meg hatalmától. Egy virág tökéletességét látva hajtjuk meg fejünket bölcsessége előtt. A mi világunk azonban, melyben napjaink suhannak, zárt, idegen és mesterkéltséggel. Térben, időben, lehetőségekben való behatároltsága miatt kevésbé mutat a Teremtőre.

Mégis teremtmény. A mikrovilágunk, a csetlés-botlásunk, az általunk magunk köré ragasztgatott „tapéta” is. „Vérezni” tud, ha Isten úgy adja. De nem fenségével, tökéletességével, minőségével. Épp ellenkezőleg: embervilágunkban a teremtmény-voltunk a szenvedés, tökéletlenség és elmúlás talaján terem, mivel az élet minden jel szerint közösségre, egymásrautaltságra és önmaga továbbadására adatott. Minden teremtő munka ott ér véget, ahol a teremtmény mértékké teszi, kőbe vési saját létét. És minden új teremtés ott kezdődik el, ahol Isten a teremtményeket kezébe veszi, s valami újat álmodik meg belőlük. „*Ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz...*” (Jn 12,24-25)

Gyülekezet a háborús hátországba

1914. július 28-án tört ki az első világháború. A századik évfordulón Németh Károly lébényi lelkész naplójából vett szemelvényekkel emlékezünk.

☀ 1914. aug. 1. Szombat. – Elrendelték az általános mozgósítást. A lovakat Mosonba vitték.

☀ 1914. okt. 9. Péntek. – Ma van Sopronban az 1892, 93, 94-ben születettek sorozása. Lébényből 48-an mentek. – Kovács Mihály (Szimmeiszterné veje) sebesülten itthon van. Kovács Kálmán, a kurátor fia ma szintén hazaérkezett; Lublin alatt sebesült meg aug. 25-én; a combján ment keresztül a golyó.

☀ 1914. okt. 15. – Ebéd után gyóntattam Kis Mihályt, aki Lublin alól jött haza, vérhasban fekszik.

☀ 1914. okt. 25. Vasárnap. – A holnap bevonuló újoncok közül meggyónt nyolc.

☀ 1914. nov. 11. Szerda. – D.u. Győrben voltam; a Szeretetház sebesültek kórháza részére 120 koronát átadtam Pálmai Lajosnak, a szeretetház igazgatójának.

☀ 1914. nov. 15. Vasárnap. – Délutánra közgyűlést hirdettem a hadi kölcsön ügyében. A közgyűlés elhatározta, hogy 3400 korona névértékű hadikölcsönt jegyez.

☀ 1914. nov. 25. Szerda. – Perger Istvánné, kinek ura Przemyslnél sáncmunkása, kéri közbenjárásomat, hogy az urát cseréljék ki.

☀ 1915. jan. 25. Hétfő. – Délben Varga János róm. kat. tanítóval Bpestre utaztam doktorunk szabadságolása ügyében.

☀ 1915. jan. 26. – D.e. 10 kor voltunk Giesswein kanonok országgyűlési képviselőnél. 12 órakor Giesweinnek elmentünk a honvédelmi minisztériumba; a harctérről orvosokat nem szabadságolnak.

☀ 1915. feb. 10. – A katonákhoz küldendő iratot 60 példányban elkészítettem.

☀ 1915. feb. 24. Szerda. – Doktor úr 2-3 heti szabadságra hazajött.

☀ 1915. márc. 22. Hétfő. – A tanítás a tanácsteremben folyik, mivel a tantermekbe 40 drb. ágyat állítottak be a sebesültek részére.

☀ 1915. márc. 23. Kedd. – Tegnap Przemyslt feladták katonáink, mert elfogyott az élelmiszer. Przemyslben volt Lébényből tudtommal Baranyovics uradalmi kasznár; Kovács Lajos asztalos; Szűcs bábaasszony fia, ezenkívül 18-20 kirendelt sáncmunkás.

☀ 1915. márc. 26. Péntek. – Kaszás Gábornét értesítettem, hogy Kovács Sándor levele szerint férje elesett.

☀ 1915. március 28. Virágvasárnap. – Tizenkilenc przemysli munkásról kérek felvilágosítást a fogolyirodától. – A komáromi ref. püspöki hivataltól ref. imakönyvet kérek katonák részére; a már itt lévő 20 közül 14 Szabolcs és Zemplén megyei református; heten személyesen voltak nálam.

☀ 1915. ápr. 2. Nagypéntek. – Tegnap a százados a tanácstermet is lefoglalta, mivel 6 ágy elfér benne. E miatt most be kell szüntetni a tanítást.

☀ 1915. máj. 16. Vasárnap. – Délután 3-4-ig előadást tartottam a templomban a háború okairól (gazdasági és politikai).

☀ 1915. nov. 18. Csütörtök. – Wilhelm Mühlfortz tábori lelkész írja, hogy Prehauser Mátyás Grázban tifuszbeteg fekszik. Egy levelezőlapot írtam neki és pár Harangszót küldtem.

☀ 1915. dec. 1. – „Szülőföld” címen a katonáknak összeállítottam egy kis hírgyűjteményt Lébényről.

☀ 1916. júl. 27. Csütörtök. – Ma viszik el a nagyobbik harangot. – A haranggal d.u. 5 órakor indult el a szekér; a megmaradttal 20 percig harangoztunk.

☀ 1916. aug. 1. Kedd. – Thullner István (r.kath.) Katta Kurganból orosz fogságból írt levelezőlapján ott, ahol a feladó nevének kellene állni ezt írta: „Borzasztó Szenvedés”.

☀ 1916. szept. 3. Vasárnap – Állítólag Lébénybe is jön 300 erdélyi menekült; a prédikációmban említettem Erdélyt is, t.i., hogy mindenáron meg kell tartanunk, de úgy veszem észre, nincs a népben érzék a távolabbi országrészek iránt.

☀ 1916. dec. 6. Szerda. – Bukarest elfoglalása alkalmából harangoztunk.

☀ 1918. január 16. Szerda. – A lébényi evangélikus katonák összeírásának eredménye: összesen 165 katona, ebből 82 nő, 83 nőtlen, elesett 15; eltűnt 7, fogoly 25; gyermekeik száma 220, hadisegélyt kap 55.

☀ 1918. október 17. – Elvitték az orgonasípokot, 7 darabot, 8 kg összsúlyban; kilójáért 14 korona térítést kaptunk.

A Dr. Ferenczy Zoltán által szerkesztett Lébény az első világháborúban c. könyv alapján összeállította: Tóth Károly

Három az egyben – Kerületi missziói nap Nyugaton

Három program egy rendezvényben: ez várta a mintegy ezer résztvevőt a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület idei missziói napján, 2014. május 31-én a győri egyetemi csarnokban. A hagyományos istentisztelet, előadás és tematikus beszélgetések mellett ugyanis a kerületi gyermek- és ifjúsági napot, valamint a kórustalálkozót is ekkor tartották.

A nap zenei keretét a lajoskomáromi evangélikus fúvószenekar biztosította. Ők kísérték a közös éneklést is.

Az evangélium titkáról szolt nyitó áhítatában Szemerei János, a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület lelkészi vezetője. Három szóra építette Ef 6,18-24 alapján tartott prédikációját: titok, közösség és küzdelem. Hangsúlyozta, hogy ha egy titok feltáru, abból változás indulhat el. Az evangélium Isten szeretetének titkáról szol. Arról, hogy úgy szeret minket, ahogy meg sem érdemljük. Meg akar ajándékozni egymással, hogy felfedezzük azt, amit a másik látásán, hitbeli tapasztalatán keresztül megérthetünk Istentől. Ezért fontos a közösség megélése. A püspök ezután arra hívta fel a jelenlévők figyelmét, hogy a közösség erőforrás lehet számunkra. Végül arra is rávilágított: most, amikor egy sportcsarnok küzdőterén ülünk, tisztában kell lennünk azzal, hogy a keresztyén élet küzdelem. „Az evangélium titka, hogy Krisztus küzd értünk és szeret minket. Ez változtathatja meg az életünket, és ez változtathatja meg a világot, ha mi erről tanúságot teszünk” – fogalmazott Szemerei János. „Ha ez a titok kinyílik előttünk, minden más megvilágításba kerül.”

Az áhítat után Széles Sándor Győr-Moson-Sopron megyei kormány megbízott személyes hangú beszámolója következett a 2013-as árvízvédelmi munkálatokról. A gyakorló evangélikus közhivatalnok fotókkal és videófelvételekkel illusztrált megrendítő bizonyosságtételében kiemelte: a tavalyi árvíz meg tapasztalása nem múlt el nyomtalanul. „Ha Isten nem tartja meg a hihetetlenül instabil gátat, akkor hiába küzdöttek volna az emberek” – mondta.

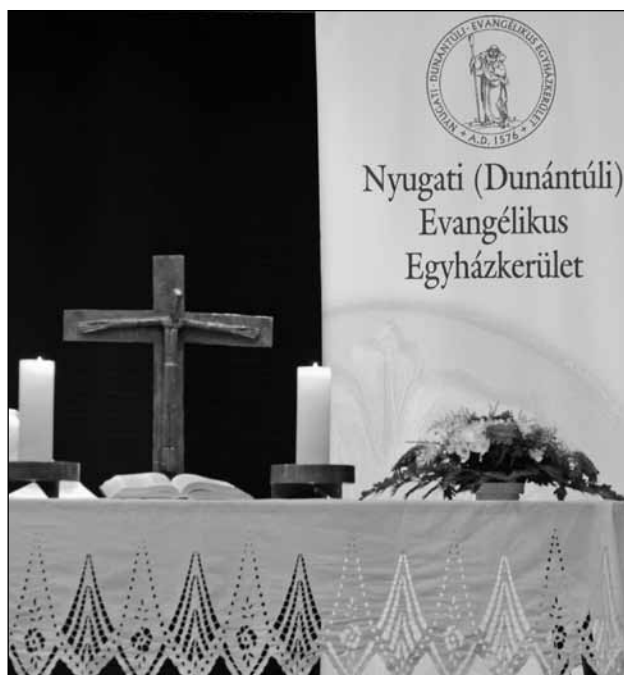
A nap fő előadását Uzsálné Pécsi Rita neveléskutató tartotta „Érzelm

titka” címmel. Hangsúlyozta, hogy az érzelmi intelligencia még felnőtt korban is fejleszthető, így egyszerre ajándék és felelősség. Felhívta a figyelmet arra, hogy ez a terület sokkal fontosabb az emberek boldogulásában, mint az elméleti tudás. Ugyanakkor ezek a készségek kizárólag élmény, tapasztalat és azonosulás útján sajátíthatók el.

Eközben délelőtt tíz órától – az Országos Egyházi Iroda Ifjúsági és Gyermekosztályának szervezésében – folyamatosan zajlottak a fiatalabb korosztályt megszólító programok a szomszédos edzőcsarnokban, illetve az egyik előadóteremben. A győri Péterfy Evangélikus Oktatási Központ óvónői bábjátékot mutattak be a kicsiknek. Juhász Marcell bűvész különböző mutatványokkal szórakoztatta nézőit. Koncertet adott a Szélrózsa Band is, majd úgynevezett „Nagy Játék” várta az ifjúságot, melyben a csapatoknak különböző feladatokat kellett megoldaniuk.

A kétórás ebédszünetben az étkezésel párhuzamosan a felnőttek többféle szekcióbeszélgetésből választhattak. Lackner Pál volt tábori püspök afganisztáni tapasztalatairól tartott beszámolót. Jánosa Attila győri igazgatólelkész, börtönlelkész Mihály Attila győri börtönparancsnokkal közösen a fogvatartottak közötti szolgálat szépségéről és nehézségéről beszélt. A cigány kisebbségek felé irányuló misszió területével Bakay Péter cigánymissziós referens vezetésével ismerkedhettek az érdeklődők, Koháry Ferenc lébenyi lelkész pedig a férfikörök szervezését és tevékenységét mutatta be. Bogdányi Mária győri egyetemi lelkész a helyi felsőoktatási intézményekben folyó munkáról adott tájékoztatást.

A gyerekek és fiatalok ezalatt az edzőcsarnokban kézműveskedhettek, játszhattak, illetve megcsodálhatták a

Mobilis Interaktív Kiállítási Központ munkatársai által a helyszínen bemutatott tudományos kísérleteket, melyek között rakétakilövés is szerepelt.

Délután a zenéé volt a főszerep. A nagycsarnokban a csákvári, a győri, a soproni és a szombathelyi evangélikus kórus adott közös koncertet, a kiscsarnokban pedig a répcelaki Ümmögő együttes tartott néptáncbemutatót. Majd minden jelenlévő összegyűlt a záró úrvacsorás istentiszteletre, melyen Simon Réka büki lelkész végezte az igehirdetés szolgálatát.

Az evangélium titka a gyertya lángjához hasonló – mondta Jn 8,12 alapján tartott prédikációjában a lelkész. „A rideg világban életre mozdít, melegen, éltet. Jézus Krisztus cselekvése a Szentlélek által. Ahogy Ő kitárja nekünk önmagát, úgy tárhatjuk ki mi is magunkat az Ő kegyelme, szeretete előtt.” Majd hozzátette: az evangélium nem titok többé, hanem hír, amely rajtunk keresztül eljuthat másokhoz.

Az úrvacsoravétel után ezzel a hírrel, az evangélium, a közösség és az isteni szeretet megélésével feltöltek indulhattak haza a kerületi missziói nap résztvevői.

Összeállította: Adámi Mária;
maria.adami@lutheran.hu

A megváltottak fehér ruhája, s a Krisztus-szolgák igája

A Fraternitas Lelkészegyesület idén is meghirdette a stóla és alba pályázatot. Az érdeklődők igényelhettek akár teljes garnitúra stólát (az egyházi évnék megfelelő színekben), ill. kérhettek albát. Az átadás Révfülöpön, az Ordass Lajos Evangélikus Oktatási Központban volt 2014. június 16-án, úrvacsorai, ünnepi istentisztelet keretében.

Egyházunk hivatalosan 2007 óta engedélyezi az alternatív liturgikus öltözkészlet használatát. Az egyszerű fehér liturgikus öltözkészlet és az albához vagy Luther-kabáthoz viselt stóla nemcsak a régi korok gazdag jelentéstartalommal bíró istentiszteleti viselete, de egyben igazodás a világ lutheránus egyházainak azon közösségeihez is, amelyekben a szolgálattevők ilyet hordanak. Egyházunk színgazdagságát igazolja, hogy lehetővé teszi ezt is, azt is. A „Luther-kabát” eredetileg a tanult emberek: jogászok, bírók, tanárok, rabbik stb. öltözete volt, Luther maga csak a vasárnap délutáni tanító istentiszteleten használta. Hazánkban a történelmi folyamatok nyomán ez volt a megkülönböztető viselet, s lassan sokak számára liturgikus öltözkészévé vált. A stóla ősi Krisztus-jelkép: aki felveszi, az szimbolikusan Krisztus igáját hordja – annak minden örömeivel és minden terhével. A stóla tehát nem katolikus ruhadarab, hanem az istentiszteleti szolgálatban az egész kereszténységben használt Krisztus-jelkép.

Aki stólát vesz fel, aki albát hord, vagy aki Luther-kabátot visel, mind-mind vállalja az azzal járó jelentés-tartalmat. Ezek nem a divat öltözkészetei, hanem mint minden a templomban és az istentiszteleten: beszédes jelek, azaz prédikálnak. A Luther-kabát a tanítói tisztségről, az alba a megkeresztelt

kegyelemben való életéről, a stóla a Krisztus szolgálatáról.

Az idei átadáson Ittész János ny. püspök hirdette az ígét, és Isó Zoltán szolgált liturgusként. Mindketten maguk is albát és stólát viseltek.

A liturgus az igehirdetés után ezekkel a szavakkal adta át az elnyert öltözkészleteket:

„Testvéreim! Benneteket az Úr Jézus az Ő szolgálatára hívott el. Ő állt mellettetek lelkeszi pályátok eddig vezető útján. Ő adott erőt, ő adott örömet, ő hívott naponkénti megtérésre, hogy a bűnbocsánatban megújulva lehessetek tanúi e világon. Megígérte, hogy veletek marad minden napon a világ végezetéig.

Ő akar most is megerősíteni és megújítani a szolgálatban. Mint egykor Isten angyalai: Jósua főpapot, tiszta és új ruhába öltöztetni, mint tanítványait ismételten bátorítani arra, hogy „vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű.”

Valahányszor felveszitek az albát, emlékezzetek a bűnbocsánat kegyelmi ajándékára!

Valahányszor magatokra veszitek a stólát, emlékezzetek Krisztus hívó, mandátumot adó, küldő szeretetére. Hordjátok alázattal, felelősen a szolgálók közösségében, a reátok bízottak között.”

Tudjuk, hogy mi nem a textíliák, hanem a textusok egyháza vagyunk – ahogy egyik püspökünk humoros képpel fogalmazott –, de tudjuk azt is, hogy Isten közelségében minden igehirdetővé, Isten szeretetének tanújává válhat. Még a textíliák is: oltáron, szószéken és emberen egyaránt.

Dr. Hafenscher Károly
a MEE Zsinatának lelkeszi elnöke

Hálaadás Gyúron

**„Uram, te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre.
Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata!
Kezeink munkáját tedd maradandóvá,
kezeink munkáját tedd maradandóvá!”**

Zsolt 90,1.17.

2011-ben egy Leader pályázati anyag elkészítésével kezdődő, majd 2013-ban a konkrét építési munkák kivitelezésével folytatódó építkezés nagyszerű eredményére kértük Isten áldását Gyúron, július 27-én vasárnap. Tágas gyülekezeti terem épült a parókia meglévő épületének kibővítésével.

A hálaadó istentiszteleten a gyülekezet kamarazenekara mellett a Gyúrói Dalolók együttese tette ünnepivé a pillanatot, amikor a közösség megköszönte Mennyei Atyánk szerető támogatását és az Igén keresztül kapott bátorítását, hogy a minden építkezéssel óhatatlanul együtt járó nehézségek ellenére is megvalósulhatott az elképzelés, mely az egész közösséget hivatott szolgálni.

Az istentiszteleten Szarka István esperes hirdetett ígét. Süller Zsolt lelkész, Tóth Béla, a település polgármestere, Kádár Ferenc református lelképásztor, és Szendrői Júlia a Leader Völgyvidék Közösség képviselőjében köszöntötte az egybegyűlteket a templomban, majd a gyülekezet átvonult a parókiára, ahol esperes úr megnyitotta és megáldotta az új gyülekezeti termet.

A jövőben is Urunk támogatását kérjük imáinkban ahhoz, hogy az épület betölthesse tervezett funkcióját.

Esztergomi nyár

Nem kevés nyári eseményre gondolnak vissza az esztergomi evangélikusok. Húsvét után egy héttel a Gryllus testvérek gyönyörű zsoltárait hallgathattuk, a gyermekdalok mellett. Májusban egy teljes hétvégére Révfülöpre utaztak a presbiter testvérek, ahol Christian Möller könyvét, levelek a presbitereknek dolgozták fel, és még a hónap utolsó hétvé-

gén gyülekezeti kirándulást tettek Békéscsabán, Gyulán és Szarvason.

Pünkösöd második ünnepén a hagyományos gyülekezeti napot tartották meg, a szünidő beálltával pedig a gyermekeknek szerveztek táborot. Július hónapban a Tisza tó körbekerékpározásával zajlott gyülekezeti esemény, és 20-án, vasárnap délután pedig a Komáromi Evangélikus Kórus énekelt templomukban. Ez utóbbi szolgálat a Reformáció és kultúra témához kapcsolódott, amelyet majd legközelebb november 9-én Dr. Mányoki János előadása követ. Sokrétű alkalmak színesítették a gyülekezet életét és gazdagították a résztvevők életét, hitét, erősítették összetartozásukat. Jó együtt! – vallotta a gyülekezet lelkésze.

Wroclavban jártunk

Július első hétvégéjén rendezték meg a Kelet-Közép-Európai Keresztén Találkozót a lengyelországi Wroclavban, ahol a székesfehérvári gyülekezet kórusa, valamint a bakonycsernyei gyülekezet focicsapata vendégszerepelt. A kórus a centenáriumi csarnokban, az óváros terén, a nyitó és a záró istentiszteleteken énekelt.

Külön élmény volt a 350 éves

fatemplom mellett lengyelül énekelni – nyilatkozta Kocztur Klára, a kórus tagja. Focistáink pedig III. helyezést érték el a nemzetközi megmérettetésen. Külön élmény volt a 350 éves fatemplom mellett.

Összeállította: Szarka Éva lelkész; istvan.szarka@lutheran.hu

Egyházmegyei túranap

Az Őrségben kirándultak 2014. június 26-án, csütörtökön a győr-mosoni egyházmegye lelkészei és családtagjaik. A Kiss Miklós esperes és Percze Sándor győr-ménfőcsanaki lelkész által szervezett túranap keretében először a burgenlandi Őrisziget (Siget in der Wart) templomait tekintették meg, majd az Althodis parkban tettek sétát a „fák tetején” (Baumwipfelweg). Ezután Léka vára (Lockenhaus) következett. Útba ejtették a Novácfalván található Millenniumi Emlékparkot is, majd ebéd után borkóstolóval zárták a napot Lukács-házán. **AM**

Burgenlandi emlékek

Ülök az Őriszigeti evangélikus templomban. Eszembe jut a nyolcvanas évek eleje, amikor először jártam itt. A templom tele volt, az istentiszteleten hangosan zengett az ének. Utána Teleky Béla lelkész és felesége kedvesen fogadtak. Elmondták, nagyon örülnek, hogy betértem hozzájuk, mert a legtöbb magyar rögtön Salzburg, München felé veszi az irányt. Erre azt válaszoltam, hogy a mi helyzetünk olyan, mint a pezsgőé, ami le van dugaszolva, és ha a dugó kirepül, akkor messzire száll. Azt is elmondták még, hogy bár ott jobbak a viszonyok, de itthon mégiscsak jobb volt a fraternitás.

Sauerbrunn – Savanyúkút mellett haladunk el. Miről nevezetes ez a hely? Kevesen tudják, én sem a történelem tankönyvekből tudtam meg annak idején. Itt érte a végzet Szamuely (Szamueli) Tibor népbiztost, aki az 1919-es kommun alatt 500-600 embert végeztetett ki a Lenin-fiúkkal, esetenként Stern Mózes nevű hóhérral. A Sopron megyei Csorna volt egyik ilyen rémtettének színhelye, ahol kuláknak kikiáltott becsületes gazdákat végeztetett ki.

Ausztria felé menekülve Savanyúkútnál, bár női ruhát vett fel, gyanúsak találták az osztrák csendőrök és elfogták. Ekkor revolverével öngyilkosságot követett el. Más beszámolóik szerint a helyi lakosok felháborodásukban agyonütötték.

„Sic transit gloria mundi”

(Így múlik el a világ dicsősége).

Tábor Rábcakapin

Rábcakapin megújult a Győr-Mosoni Evangélikus Egyházmegye és a Soproni Evangélikus Egyházmegye ifjúsági táborhelye. Ennek örömére sok év után újra egyházmegyei hittantábort szerveztünk 8-14 éves korosztályú gyermekek számára. 20 gyermek és 6 felnőtt képviseltette magát 5 különböző gyülekezetből. A napi elcsendesedések, bibliaitanulmányok és csoportos beszélgetések, tevékenységek a „Tetszik – hozzászólók – megosztom, avagy Mit hozok? Mit kapok? Mit viszek?” téma köré voltak összerendezve. Az első napok az ismerkedésről, a tulajdonságaink felismeréséről szóltak, míg a hét második felében arról beszélgettünk, hogy a bennünk rejlő, Istentől kapott ajándékokat hogyan tudjuk kamatoztatni, hogyan tudunk szolgálni velük

a közösségeinkben. A bibliai történetek megismerésén kívül bőven volt lehetőség arra, hogy különböző játékok szórakoztassák a gyermekeket. Augusztus 2-án, a szabad ég alatt, a szülőkkel együtt vettünk részt istentiszteleten, melyen a megtanult énekeket zengték a fiatalok, és az igehirdetési szolgálatot is maguk végezték. Az igehirdetési alapige Zákeus története volt, amit úgy dolgoztak fel a táborozók, hogy interjút készítettek vele. A kérdések segítségével megpróbálták feltárni azokat az érzéseket, melyeket Zákeus érezhetett életének különböző szakaszaiban.

A gyermeki visszajelzésekből azt mondhatom, hogy egy nagyon jó hangulatban eltelt hét van a hátunk mögött. Vezetőként úgy érzem, hogy különös ajándék volt ezekkel a fiatalokkal

közösen gondolkodni, munkálkodni, Isten igéje köré összegyülekezni.

„Ajtó nyílik, ajtó zárul, mindig egy új lehetőség tárul...” – énekeltük egyik ifjúsági énekünkben. Valóban így van, hogy júl. 27-én megnyílt előttünk a megújult tábor, és augusztus 2-án bezárult, de barátságokkal és Isten igéjével gazdagodva új lehetőség tárul a számunkra, hogy jövőre is újra, ugyanitt találkozunk.

Csorbáné Farkas Zsófia
egyházmegyei ifjúsági lelkész

Összeállította: Koháry Ferenc;
ferenc.kohary@lutheran.hu

Újabb két fiatal teológus áll szolgálatba

A tavalyi év után idén újabb két fiatal kezdi meg szolgálatát és gyakorlati időszakát a Somogy-Zalai Evangélikus Egyházmegyében. Arató Lóránt a Tab és Környéke Evangélikus Egyházközségben lesz beosztott lelkész, Cilike Eszter pedig a Kaposvári Evan-

gélus Egyházközség hatodévese lesz a következő évben. Őket kérdezzük most az indulás pillanatában:

– Talán sokan az olvasók közül nem tudják, de ti egy párt is alkotok a közös hivatás mellett. Lóri aradi, Eszter balatonszárszói. Hol ismerkedtetek meg?

A.L.: A teológia megkezdése után egy nyáron a balatonszárszói üdülőben dolgoztam, és ott ismertem meg Esztert még gimnazistaként. Onnan indult el a közös út, és terveink

szerint oda is fogunk majd visszatérni szeptember 20-án, házasságkötésünk napján, mert ott lesz a lakodalmunk.

– Hogyan készültetek a lelkészi munkára?

C.E.: Az érettségi után bennem megvolt az elhívás, hogy a teológián tanuljak. Nagy öröm, hogy az öt év alatt lehetőségem volt Finnországban ösztöndíjasként tanulmányokat folytatni, és különösen büszke vagyok arra, hogy a Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület ösztöndíjasa is lehettem az elmúlt években. Ennek az ösztöndíjnak a segítségével rengeteg dunántúli gyülekezetet ismerhettem meg, ami a lelkészi szolgálatomban nagy segítséget fog jelenteni.

A.L.: Az érettségi után és két évig még az aradi gyülekezetben dolgoztam, majd ezután indultam el a teológiára. A lelkész szak mellett mindig nagyon érdekelt a zene, az orgonamuzsika, így a megnyíló lehetőséggel élve a kántor szakot is elvégeztem az Evangélikus Hittudományi Egyetemen. Nagyon örülök annak, hogy az idén végzetek közül Somogy-Zalába kerülhettem, mert nagyon kedves számomra ez a vidék, az itt élő emberek.

Remélem, reméljük, Isten áldása lesz az itt elkezdett munkánkon és életünkön.

Lengyelországban adott koncertet a kaposvári evangélikus kórus

A kaposvári evangélikus egyházközség kórusa Vönöczky Gábor karnagy vezényletével Wrocławban a Közép-Kelet-Európai Keresztyén Találkozón lépett fel. Először Fabiny Tamás püspök biblia tanulmányán szolgált, majd az óvárosi Egyetemi Templomban adott koncertet „Örökre nyitva” címmel. Jézus életét követhette végig a sok országból érkezett keresztyén kórusművek és meditációk segítségével.

Születésnap családi körben

A zalaistváni gyülekezet 230. születésnapját családi körben, régi gyülekezeti területén élő – a zalaegerszegi, pusz-

taszentlászlói, lenti és berhidai – evangélikusokkal ünnepelte. A sok rokoni szállal mind a mai napig összekötődő

egybegyűlteket Koczor György helyi lelkész köszöntötte. Szabó Vilmos zalaegerszegi lelkész az Útmutató napi igéjét (2Tim 3,14) felhasználva beszélt a Krisztusban való összetartozás fontosságáról. Ezután Vikár Tibor zalaistváni felügyelő, történész mutatta be a gyülekezet történetét, ilusztrálva mindezt újabb kutatási eredményeivel.

A templomi „köszöntés” után örömmel találtak egymásra a rég nem látott családtagok. A távolabbról jövőket érdekelte a zalaistváni anyaegyházközség jelene is, melyről Koczor György tartott rövid ismertetőt. A kialakult párbeszédből született meg az az igény, hogy az összetartozásnak ezt a formáját a jövőben is ápolni kell.

A közös ebéd és beszélgetés után ki pincelátogatásra indult, ki az elődök sírját kereste fel a temetőben.

Urunk, tarts meg minket, és add, hogy megmaradjunk abban, amit tanultunk, és amiről megbizonyosodtunk!

Összeállította:

Pongrácz Máté; Mate.Pongracz@lutheran.hu

Jubilált a tábor

Az ige melletti, ezúttal – érthető okokból – kissé könnyesre sikerült elcsendesedéssel, majd zenés reggeli tornával kezdődött július 26-án Rábcakapin a Soproni Egyházmegye által támogatott Alkotótábor idei, a kalózok világát felelevenítő harmadik turnusának utolsó napja. A tábor zárónapja ugyanis egyben az Alkotótábor tizenöt éves jubileumi fesztiválja is volt, amelynek programjában a soproni Strokes és a teológus hallgatókból összeállt Közel együttes műsora mellett vidám tábori Ki mit tud?, „tábortörténeti” kiállítás, a helyi tájház bemutatása, illetve különböző kézműves foglalkozások szerepeltek. Horváth Anita, a 2000-ben indult Alkotótábor vezetője elmondta: tizenöt év alatt az Alkotótábor gyakorlatilag kinevelt egy egész generációt, amely most együtt ünnepelt, hiszen a mai vezetők jelentős része annak idején még táborozóként lett tagja ennek az egyre szélesedő közösségnek. A jubileumi rendezvényen számos egykori táborozó, táborvezető is megjelent.

Közösség a templom tövében

Június 28-án harmadik alkalommal szervezte meg családi napját a farádi gyülekezet. A délutáni program a templomban kezdődött Domonkos Tímea szavalatával, illetve egy korábbi, a Pro Christ evangelizációs sorozat keretében készült felvétel felelevenítésével, majd a templomkertben

terített asztalok várták a jelenlévőket. A helyi Hanyi Táltoscsikók Íjász és Hagyományörző Egyesület lehetőséget biztosított a tradicionális magyar íjászat kipróbálására, a gyermekek pedig külön kézműves foglalkozásokon gyakorolhatták az ügyességüket. Az egyházközség lelkésze, Hanvay Enikő el-

mondta: az immáron hagyományosnak tekinthető rendezvény célja az, hogy még közelebb hozza egymáshoz a gyülekezet tagjait, közöttük azokat is, akik nem rendszeresen látogatják az istentiszteleteket és az egyéb egyházi alkalmakat. A családi napon szép számmal voltak jelen nem evangélikusok is.

Több, mint buli

A Soproni Berzsényi Dániel Gimnázium (Líceum) iskolai táborai többet adnak a diákoknak, mint tanítási időben eltöltött néhány lazítós napot. Tanárok és diákok, vezetők és vezetettek, hitoktatók és iskolalelkész együtt tanulunk. Tanuljuk, megismerjük egymást olyan helyzetekben, amelyekkel az iskolai órarend kötött életritmusában ritkán találkozunk. Idén Gyenesdiáson táboroztak az alsós licisták. A játék, kirándulás, a balatoni fürdés közben nem csak egymást ismerjük meg, és nem csak az összefaragottsággal járó alkalmazkodás nem mindig könnyű leckéjét oldjuk meg többkevesebb sikerrel. Az áhítatokon, csoportos beszélgetések során együtt figyelünk Isten ígéjére, mert gondolatainkat, életünket formáló erejére életkortól függetlenül szükségünk van. Az idei tábor központi gondolata a közösség volt. Szűkebb és tágabb emberi közösségeink, családunk, baráti közösségünk, az Egyház közössége, melyekben Isten

gondviselő szeretetét tapasztalhatjuk naponként, hiszen Isten nem magányra, hanem közösségre teremtett minket. Vidám pillanatok önfeledtsége, a kalandtúra izgalma, és lelkünk Istenre rácsodálkozó, vagy éppen a feléje kérdéseinket, kétségeinket megfogalmazó nyitottság ötvözte teszi olyanná az iskolai tábor, hogy együtt várjuk a jövő nyári folytatást.

Összeállította: Tubán József; tubanjozsi@freemail.hu

A „Kőszegi toronyélmény” új erőre kaphat a KRAFT által

A „Kőszegi toronyélmény” ötlete még 2009-ben fogalmazódott meg bennünk, amikor gyülekezetünk különálló harangtoronyának felújítása elkerülhetetlenné vált, hiszen a toronytetőről és a homlokzatról lehulló cserepek és vakolatdarabok viharos időben az alatta lévő óvoda udvarára estek. Már az akkori felújítás során szerettük volna, ha nemcsak kívülről újul meg a harangtorony, hanem belső tartalommal is sikerülne megtölteni azt. Elképzelésünk az volt, hogy egyfajta toronymúzeumot alakítunk ki benne, valamint kilátóként működtetnénk az épületet. Tervünk azonban pihenőpályára került, hiszen 2009-ben éppen hogy elkészült a torony külső felújítása, amikor a nyár eleji árvíz más feladatot adott: a vízzel és sárral elöntött templom felújítását kellett elvégezni. Ez a munka az egyházközség minden tartalékát felemésztette, és csak nagy összefogással valósulhatott meg.

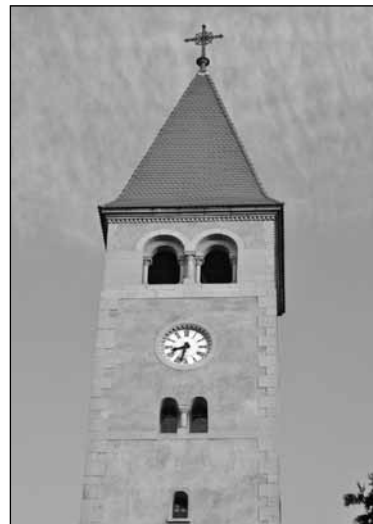
A reformáció 500. évfordulójának közeledtével újra napirendre került a toronybelső kiépítése. Ehhez adott új lendületet a kormány idén meghozott döntése, melynek értelmében a „»Kreatív város – fenntartható vidék« új regionális fejlesztési stratégia megvalósításáról Kőszeg város példáján” – rövidebben csak KRAFT-nak nevezett koncepció elfogadásra került, melybe remekül illeszkedik tervünk. A KRAFT kapcsán megújul a történelmi belváros több épülete, és egy „új iskola a határon” van születőben. Az ISES (Nemzetközi Tanulmányok Európai Intézete) Miszlivcz Ferenc professzor

vezetésével, a Pannon Egyetemmel együttműködve egy „mini Oxford” kialakításán dolgozik. Az új tudásközpont a nemzeti egyetemi továbbképzés fellegvára lehet majd gyönyörű kisvárosunkban – melyre máris 1,5 milliárd forint összegű forrást biztosított a kormány, úgyhogy elkezdődött a tervek pontos kidolgozása.

A templomtorony közvetlen közelében lévő kőszegi zsinagóga, valamint az evangélikus szakközépiskola várkörü kollégiuma is bekerült a projektbe, amelynek felújítására szintén lehetőség nyílt majd a jövőben.

Reméljük, hogy 2017-ig megvalósulhat álmunk, hogy a torony – amely 1930 óta mutat az ég felé – belső tartalmi megújulása révén nemcsak Kőszeg egyik látványossága lehet majd, hanem ilyen speciális módon is hirdetheti majd a Krisztusról szóló örömhírt.

Baranyay Csaba

Amerikai önkéntes Szombathelyen

Talán nem csak a teológián eltöltött elmúlt egy év ejtett gondolkodóba annak kapcsán, hogy hogyan működhet a

leghatékonyabban az egyház. Keresztény emberként, evangélikus gyülekezeti tagként egyre inkább szívügyemnek érzem, hogy a tőlünk telhető legmegfelelőbb módon éljünk Jézus Krisztus egyházában, és éljük meg Jé-

zus Krisztus egyházát ma és a jövőben. Azt gondolom, ennek az egyik módja az lehet, ha a hivatásos alkalmazottak mellett az önkéntesek is egyre nagyobb számban vannak jelen gyülekezeteinkben.

Chelsea Paulsen, amerikai szociális munkás az YAGM szervezet jóvoltából közel egy évet töltött Szombathelyen, ahol önkéntesként segítette a gyülekezet munkáját. Chelsea elsősorban a Reményik iskola tanulóinak angol oktatásában vett részt, de mellette más feladatokat is ellátott, széles körű tevékenységet folytatott. Részt vett a hátrányos helyzetű, roma fiatalokat támogató egyesület munkájában, és rendszeresen látogatta szeretetotthonaink idős lakóit is. A gyülekezetünk kebelén működő, a lakóközösséget támogató LISZI-ben hetente megtartott angolórái mellett ifjúsági óráinkon és gyülekezeti alkalmainkon is rendszeresen megjelent. Nagy öröm volt, amikor egy-egy ifis-baráti összejövetelre ő is

eljött, és beszélgethettünk vele, akár angolul, akár magyarul – hiszen a Magyarországon eltöltött idő alatt szépen elsajátította a magyar nyelvet. Ha pedig valamit nem sikerült megértenünk, az sem okozott kínos pillanatokat, hiszen közvetlen, mosolygós természete mindig vidámságot keltett.

Sokat tanulhattunk egymástól. Sokat kaptunk Chelsea-től, és azt gondolom, mi is adhattunk neki: egy kicsit a személyiségünkből, egy kicsit a gyülekezetünkből, egy kicsit az egyházunkból, amire szívesen emlékszik majd. Azt hiszem, a szombathelyi gyülekezet egészének nevében szólok, ha megköszönöm az itt eltöltött egy évét, és kívánom Isten áldását az elkövetkezendő otthoni szolgálataira.

Menczinger Tamás
teológushallgató, Szombathely

Összeállította: Kőrösi Krisztina;
krisztina.korosi@lutheran.hu

Találkozások júliusban - Wroclaw, Soltvadkert és Berekfürdő

A Közép-Kelet-Európai Keresztyének Találkozóján mintegy 3000-en vettek részt a lengyelországi Boroszlóban, amelyen a bakony-szentlászlói, bakonytamási és sikatori gyülekezeteket 19-en képviselték Szakos Csaba lelkész vezetésével. A házigazda Lengyel Evangélikus

Egyház színes programokkal várta a résztvevőket, külön figyelmet fordítva a gyermekek és a fiatalok igényeire is. A

találkozó folytatása két év múlva Budapesten lesz. Nem sokkal később a fent nevezett gyülekezetekből 15-en vettek részt a jubileumi 10. Országos Evangélikus Ifjúsági Találkozón, vagyis a Szélerőzsán, az egyházmegyét is képviselve. A Vadkerti-tó partja igazán remek választás volt a szervezők részéről, ahol evangélikus egyházunk sokszínűségével találkozhattak a résztvevők. A kicsiny közösségben élő fiataloknak igazán nagy öröm volt átélni, hogy milyen „nagy egészhez” tartoznak valójában.

Végül Berekfürdőn járt e közösség egy nemzetközi ökumenikus táborban, ahol idén 159 fiatal érkezett határon innen és túlról: Erdélyből, Kárpátaljáról és Horvátországból. A választások évében a „Választások a Bibliában” témát dolgozták fel a jelenlévők, ami által Istenhez, s egymáshoz is közelebb kerültek.

Gyülekezeti nap – Pápa, Homokbödöge

Immár hagyománnyá vált, hogy a munkaév végén a pápai és a homokbödögei egyházközségek, valamint a pápai Bóra Katalin Evangélikus Asszonykör tagjai gyülekezeti napot szerveznek. Az idei alkalom mégis rendhagyóra sikeredett. Az eseményen jelen volt Dr. Áldozó Tamás, Pápa város polgármestere is, aki köszöntő beszédében utalt a múltra, egyúttal a jelenben látható változásokra és elképzelésekre is felhívta a figyelmet. Banai Endre, a helyi gyülekezet felügyelője előadásában a falu és az egyházközség történetének érdekességeit elevenítette fel. Az istentiszteleti liturgiában Máthé Csaba Levente helyettes lelkész szolgált, a kántori szolgálatot Varga Györgyné végezte. Az igehirdetést 1Kir 8,57 verse alapján Polgárdi Sándor esperes tartotta. „Legyen velünk Istenünk, az Úr, ahogy őseinkkel volt.” A hálaadás mellett e kérés is hangsúlyossá vált: az Úr legyen velünk. Megható

hallgatni ezeket az igéket egy olyan templomban, ahol mindig az az élő Isten szól hozzánk, aki megtartott, ma is megszólít, s megáld mindnyájunkat. Az egész nap eseményét Kovács Endre Zoltánné, az asszonykör vezetője fogta össze, aki lelkesedésével sokat hozzá tett a nap sikeréhez.

Kertai konfirmáció

Alapjában véve nincs semmi különleges abban, hogy pünkösd közeledtével konfirmációt tartanak a gyülekezetekben, mégis rég nem látott izgalom előzte meg Kertán e jeles alkalmat, hiszen a gyülekezet kicsiny volta miatt évek óta nem volt ilyen ünnep az egyházközség életében. Nem véletlen, hogy pünkösdhétfőn megtelt a kertai evangélikus templom, ahol a konfirmációi istentiszteleten négy testvérünk járulhatott első ízben az Úr megterített asztalához. Az evangélikus korálok mellett felcsendültek ifjúsági énekek is, amelyeket a malomsoki gyülekezet zenekara kísért. A liturgikus megújulás jegyében a gondosan felépített rend minden elemében az „új liturgiát” követte, a gyülekezet tagjai az éneket és az egyes responzumokat kivetítőn követhették. Weltler Gábor lelkész hirdette Isten ígését Jn 6,66-69 alapján.

Közös bizodalmukat fogalmazták meg a résztvevők, hogy még ezután is sok, hasonlóan emelkedett istentiszteletet élhetnek majd át e maroknyi közösségekben, ahol mind a liturgia, mind az igehirdetés, mind pedig az oltári szentség által megtapasztalhatják, hogy Isten jelen van közöttük.

Összeállította: Weltler Gábor; gabor.weltler@lutheran.hu

Közös asztal

Úgy gondolom, a Közös asztal szép, találó és beszédes elnevezése egy olyan tábornak, amelyet cigányoknak és magyaroknak talált ki és nevezett el így mintegy tíz évvel ezelőtt Szeverényi János, evangélikus egyházunk missziói lelkésze. Azért közös, mert a „minden nemzet”-ből itt kettő kap meghívást. Azért asztal, mert az étkezés nemcsak a bibliai időkben jelentett be- és elfogadást, és egyfajta sorsközösség-vállalást, hanem még napjainkban is van üzenete és főként tartalma a közös étkezésnek. Ez az asztal – elképzelésem szerint – nem kerek, mert a meghívónak, a vendéglátónak, az ételt-italt adónak a fő helyen kell ülnie. Persze, ő azt mondta, hogy a barátai vagyunk, azt is mondta, hogy szolgálni jött és értünk meghalni, de ki tanítson, ki adjon példát, ki ve-

zessen, ha nem ő, kire szegeződjék minden szem, ha nem rá? Cigányoknak és magyaroknak külön-külön is, de még inkább együtt az ő főségének elfogadására van szüksége.

Tíz éve tehát minden nyáron öszszegyűlnek az ország különböző területeiről cigányok és magyarok, hogy öt-hat napig Jézus jelenlétében növekedjenek hitben és ismeretben. De nemcsak az Istenbe vetett hitben, hanem egymás iránti bizalomban, nemcsak istenismeretben, hanem az egymás kultúrájának jobb megismerésében is. És közben szinte észrevétlenül, mégis nagyon valóságosan szövődik sok személyes, erős szál, barátság, testvéri kapcsolat keresztbe-kasul a tábor résztvevői között, ami megtartja, erősíti őket a következő táborig.

Eleinte azokon a településeken voltak ezek a táborok (körfogatásban), ahol az evangélikus gyülekezetek már nyitottak a helyi cigányok felé, elindult a misszió, a cigányok bekapcsolódtak a gyülekezeti életbe (Nyírtelek-Görögcsallás, Orosháza-Szentetornya, Sárszentlőrinc). Néhány éve viszont olyan gyülekezetek közelébe megyünk, ahol elindulhatna a misszió. Így a tábor programjain szívesen látjuk az érdeklődő gyülekezeti tagokat, a településen élő cigányokat. Ezt szolgálja a vasárnap délelőtti közös istentisztelet is, amikor kibővítjük ezt a „közös asztalt” (mert ez igen nagy lehet ám, elférne mellette minden magyar és cigány!), ahol a tábor résztvevői tesznek bizonyosságot mindarról, amit Isten gazdagságából kaphattak, mondhatják el a Jézussal való találkozás életet formáló élményét.

Ebben az évben Sárszentlőrincen elhettünk át sok-sok csodát.

Bakay Péter

Mit kell tudni a férfimisszióról?

Külföldi statisztikák szerint az utóbbi években némileg csökkent az egyházakban aktív szerepet vállaló nők száma. A férfiaknál nem figyeltek meg hasonló csökkenést. Ez részben annak tulajdonítható, hogy már korábban lezajlott ez a folyamat, ill. a jól szervezett férfimissziós egyesületi rendszer összefogja a megmaradtakat, sőt gyarapítja számukat. Ezek az egyesületek abban különböznek világi társaiktól, hogy teológiai válaszokat akarnak adni a férfiakat érdeklő hitelvi és életvezetési kérdésekre.

A hagyományos férfi munkakörök átalakulóban vannak. A hivatali és az egyre szaporodó szolgáltatóipari munkakörök olyan empátiát követelnek meg, ami a férfiak nagy részének új és nehezen elsajátítható. Tehát olyan szerepváltás alakult ki, amelyekben a férfiaknak segítségre van szükségük, mert ez különben devianciába, alkohol vagy kábítószer fogyasztásába, depresszióba, vagy éppen erőszakba torkollhat.

A jelszó így hangzik: Legyünk keresztyének az élet minden területén, a munkában és a magánéletben is! A férfimisszió célja, hogy kiderüljön: keresztyéni módon is lehet eredményesen eljárni az élet nagy kérdéseiben. A férfiak gyakrabban találkoznak idegenekkel, akik megkérdezik, hogy mi a keresztyének véleménye bizonyos kérdésekről, ezért a válaszára fel kell készíteni őket.

Az apostoli korból számos beszámoló bizonyítja, hogy először a férfi tért meg, majd vele együtt keresztkellett meg háza népe is. Amikor a misszionáriusok egy bennszülött néphez elmentek, akkor nem az asszonyokat és a gyermekeket keresték meg először, hanem a törzsfőnököt ill. a vé-

neket. A felvilágosodás és a liberalizmus kezdte elterjeszteni azt a nézetet, hogy a hit a nőknek és a gyermekeknek való.

A zsidó és az iszlám vallásban azt látjuk, hogy a hit gyakorlása és a példaadás elsősorban a férfiak dolga. Olyan ez, mintha egy kovács félretenné a pörölyét, és egy kis kalapáccsal próbálná meg az izzó vasat egyengetni. Talán sikerül neki, de nem úgy és nem annyi idő alatt, mint a megfelelő szerszámmal. Hatalmas veszteség, ha nem sikerül a férfiakat kellő mértékben integrálni az egyházba. Ez nem csorbítja a nők szerepvállalását, sőt bátorítja őket, mert látják, hogy nincsenek egyedül.

A férfiak megszólításának az a lényege, hogy egyszerre kell életszerűnek és ugyanakkor biblikusnak lenni, mert csak ez hiteles. A lehetőség adott, hogy minél több férfikör jöjjön létre egyházunkban, ahol a hasonló érdeklődésen és beállítottságon túl az Ige állhat a középpontban, hogy annak világossága vetődjék utunkra.

Az elmúlt években számos több napos férfikonferenciát tartottunk Piliscsabán és Szombathelyen, esetenként külföldi előadóval is, ezenkívül kerületi és országos férfinapokat is tartottunk.

Egyházunkban jelenleg több, mint harminc férfikör működik, amelyek a helyi viszonyokhoz alkalmazkodva különböző módon segítik a gyülekezetek működését.

Az idei Dunántúli Egyházkerületi Férfimissziói Nap szeptember 20-án lesz Répcelakon (Hirdetés a 19. oldalon).

*Koháry Ferenc
férfi referens*

Isten családjának színei

Beszámoló az Evangélikus Külmissziói Egyesület nyári konferenciájáról

A Nairobi Girls énekegyüttes szolgálatai nyomán azokhoz is közel kerülhetett az Evangélikus Külmissziói Egyesület (EKME) munkája, akik eddig talán csak hallomásból értesültek a szervezet Kenya fővárosának Kawangware nyomornegyedében végzett projektjeiről. Természetesen ez is volt a fekete lányok többhetes, 2014. július 8-25. közötti, magyarországi tartózkodásának a nem titkolt célja. A Szélrózsza találkozón, a budapesti Kolumbusz hajón, vagy a vidéki helyszíneken, így a Dunántúlon is, a Répcelakon tartott istentiszteleti alkalmon is arra törekedtek, hogy Kelet-Afrika gazdag zenei kultúrájának bemutatásán túl felhívják a figyelmet azokra az AIDS-árvákra és özvegyasszonyokra, akiket az EKME támogat adományaival.

Mielőtt a Nairobi Girls tagjai koncertkörútjukra indultak volna, részt vettek a külmisszió nyári konferenciáján, amelyet az egyesület Piliscsabán, a Béthel Konferenciai Központban tartott 2014. július 10 -13. között. Az idei esztendő címtémája így hangzott: Család és megtartó közösségeink.

A bevezető előadást tartó Gáncs Péter elnök-püspök a Szentháromság Isten személyeinek szeretetközösségét emelte ki. Innen indul ki minden: a keresztyén család, a gyülekezet megtartó ereje is Istenben van. „Megállt Jézus közepén” – hivatkozott a feltámadás utáni eseményekre. Emberi közösségeink titka, ha Ő áll hitünk és minden cselekedetünk centrumában. Pröhle Gergely országos felügyelő egyházunk mai helyzetéről, a társadalomban betöltött helyéről szólt. Tasnády-Sáhy Péter író indiai tapasztalatai, Dr. Bálint Zoltán vízmérnök pedig afrikai és pápua új-guineai élményeit megosztva beszéltek a családi kapcsolatok fontosságáról kicsit kitekintve a nagyvilágra. Rendkívül

érdekes előadásban mutatta be a mai huszonevűek, az úgynevezett „Z generáció” gondolkodását és életformáját Kézdy Péter helyi, piliscsabai lelkész.

Ittész István ny. lelképásztor evangélizációs sorozata reggelente és esténként pedig hozzájárult ahhoz, hogy ez a néhány nap Isten előtti elcsendessé, lelki töltődéssé válhatott minden résztvevő számára.

Az előző évekhez hasonlóan a gyermekek a párhuzamosan zajló külmissziós táborban foglalkoztak a hét témájával korosztályukhoz szabottan. Az ifjúság programját, amely olykor olykor közös volt a felnőttekével, Varsányi Ferenc dunaharaszti lelképásztor koordinálta.

S minden konferenciai alkalmat átszöött a Nairobi Girls jelenléte. Frissességet hozó dalaik, őszinte örömeik, élő hitük magával ragadta a közönséget, hol könnyet, hol vidám nevetést csalva az orcákra. Az egyik délelőtti csupán a Kenya fővárosában tanuló lányok beszéltek. Kiderült, hányféle

helyről (Mombassától a Viktória-tavon át a Kilimandzsáró lábáig), hányféle törzsből (Luo, Luja, Kikuj, Giria-ma) származnak azok, akik ma együtt énekelnek 17 másik egyetemista társukkal együtt Nairobi Uhuru sugárúti evangélikus templomában. Mindezt azért, mert Krisztus szeretete ég a szívükben.

A konferencia zárásaként tábor tüzet gyújtottak a fiatalok, pontosabban csak szerettek volna. Ám a kissé vizes fa és gyakorlatlanságuk miatt majdnem megghiúsult tervük. Ekkor jöttek a nairobi lányok a segítségükre. Nekik rutinfeladat a tűzcsíholás, hiszen naponta rákényszerülnek otthon is, ahol sparhelten főznek. A farakás átrendezése, újságpapírok gombóccá gyűrése, egy kis levegő fújása jobbról-balról, s az addig füstölő kupac egyszerre csak lángra kapott. E sorok írója kicsit jelképesen is értelmezte ezt a jelenetet: bizony jó, hogy itt járhattak nálunk ezek a lányok, s általuk a Lélek fuvallatával pislogó hitünk újra lángra kaphatott.

B. Pintér Márta EKME lelkési elnök

Közös asztal – 2013

Férfimissziói nap – 2013

Tűzgyújtás Piliscsabán

Összeállította: Koczor György,
gyorgy.koczor@lutheran.hu

Nyitottan Krisztus szeretetére

Hegedűs Attila, a soproni Eötvös József Evangélikus Gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskola iskolalelkésze.

Tizenhét éves kora óta tudja, hogy lelkész és paptanár szeretne lenni. Hegedűs Attila ma a soproni Eötvös József Evangélikus Gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskola iskolalelkésze, hittanára; könnyen szót ért a diákokkal.

Szekszárdon született, Tengelicen, majd a Békés megyei Okányban élt, nyolcéves korától Veszprémben nevelkedett, a Lovassy László Gimnáziumban érettségizett. Az Evangélikus Hittudományi Egyetemen 1996-ban végzett, a teológusévek alatt egy esztendő Németországban töltött ösztöndíjjal. Segédlelkészként Bonyhádon kezdte a szolgálatot, a pécsi egyetemen elvégezte a magyar szakot, lelkész és magyartanár akart lenni. Közben megnősült, felesége Kendeh-Kirchknopf Tünde könyvtáros-hittanár, akivel négy gyermeket nevelnek: fiaik 15, 10, 8 és 6 évesek. Az egyetem befejezése után a bonyhádi evangélikus gimnáziumban tanított, közben elvégzett egy mentálhigiénés szakképzést is.

2003-ban meghívta őt a soproni gyülekezet; majdnem tíz évig volt gyülekezeti lelkész, ebből hét évig igazgatólelkész. Tavaly augusztusban megüresedett a lelkészi állás az Eötvös gimnáziumban, ő örömmel vállalta a feladatot. Egy próbaév után most meghosszabbítják kinevezését, az idei tanévnyitó istentiszteleten iktatják be.

Egyházkerületünkben több egyházi fenntartású iskola működik; a 300-nál több diákot fogadó gimnáziumokban, integrált intézményekben (Győrben, Sopronban, Kőszegen, Szombathelyen) iskolalelkészt alkalmaznak. Az egyház vállalta, hogy iskolákat tart fenn, azonban nem ez a fő feladata. Fontos, hogy az iskolák magas színvonalú szakmai munkát végezzenek, ám az is, hogy a diákok kapjanak valami pluszt, többletet: krisztusi szeretetet, krisztusi látásmódot, vonzó legyen számukra az egyház. Feladata lenne, hogy a gyülekezetbe integrálja a fiatalokat, ám nem biztos, hogy erre az iskola, az iskolalelkész képes – ebben a kérdésben a lelkészek között is vannak nézetkülönbségek.

– Igyekszem segíteni, hogy a diákok bekapcsolódjanak a gyülekezet életébe, de nem ez az alapvető feladat, nem elvárás – fogalmaz Hegedűs Attila. – Az egyházi iskola nem gyülekezettag-nevelő, nem elsődleges feladata, hogy a diákokat a gyülekezetbe integráljuk. A hatás sokkal rejtettebben mutatkozik. A diák négy évig ott ül a hittanórán, lehet, hogy látványosan unatkozik, de eljön az életében egy pillanat, talán valamelyik érettségi találkozón, vagy akkor, amikor úgy érzi, az életében minden összedőlt, amikor rádöbben, hogy volt egy mondat, ami neki sokat jelentett, ez őt segíti, továbblandíti. Emlékszik erre, mert van egy rejtett tartaléka, „muníciója”.

Az Eötvös József Evangélikus Gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskolába 330 diák jár, 15 százalékuk evangélikus, a többiek katolikusok, reformátusok, illetve felekezeten kívüliek. Évfolyamonként egy gimnáziumi, egy egészségügyi szakközépiskolai, illetve egy sajátos nevelési igényű osztályt indítanak. A diákoknak heti két hittanórájuk

van, hétfő reggelenként áhítat, évi kétszer csendesnap; az elmúlt tanévben novemberben a családi életre nevelés, áprilisban az alázat volt a téma. Az iskolalelkészt bármikor lehet keresni, nemcsak a kijelölt fogadóórán; ha szükség volt a lelkigondozói beszélgetésre, akár tanóráról is elkérték a diákok. A tanárok nyitottak és segítőkészek, számukra is a diák az első. Az iskolában az igazgató, a gyermekvédelmi szakember, fejlesztő pedagógus, pszichológus és az iskolalelkész havonta tart megbeszélést, tudnak a gyerekek gondjairól, problémáiról. Ezek egy részét családon belül is meg lehet oldani, másokon viszont csak mentálhigiénés szakember, lelkész vagy pszichológus tud segíteni. Nagy felelőssége van a családnak, hangsúlyozza a lelkész. „Normális, jó családban meg tudják oldani a problémát. Én általában olyan gyerekekkel beszélgetek, olyanokat gondozok, akiknek szétesett a családjuk”.

Hegedűs Attila hosszú távra tervez, mindig iskolalelkész szeretett volna lenni. Karizmatikus személyiség: úgy beszél a diákokkal, hogy hallgatnak, figyelnek rá, szót ért a gimnazista és szakközépiskolás fiatalokkal. Tudja, hiszen maga is átélte, hogy nagyon nehéz kamaszknak lenni.

– Az a cél, hogy a gyerekek nyitottak legyenek Krisztus szeretetére, éljenek az itt kapott lehetőséggel, tudják, hogy ez egy kitüntetett időszak az életükben, sokat veszítenek, ha nem jól használják. Ha Isten által teremtett és megváltott emberként élünk, más fényt kap az életünk, az, amit végzünk. Az, ha a diákok a helyi gyülekezetbe is bekapcsolódnak, plusz ajándék.

Balla Emőke

Szárnyaltunk,

vagy a fellegekben jártunk? Kezdeném statisztikával, élménybeszámolóval, riportokkal e sorokat a 10. Szélrózsáról, az előzményeiről, vagy a 18 év történetéről, de abból kisregény lenne. Így inkább kiválasztottam négy fotót az idei eseményről, és az ahhoz kapcsolódó gondolatokat osztom meg.

1. kép: Születésnap tortája. Soltvadkert volt a helyszín, a magyar cukrászat egyik fellegvára. Tehát mindjárt a nyitó alkalmon megtapasztalhattuk a gigaméretű torták finomságát és a nyitó alkalom közösségi élményét. Gáncs Péter püspök és Mesterházy Balázs főkoordinátor szelte fel az áhítat végén a tortákat. – **Újra együtt, egymással és az Úrral!**

2. kép: Programfüzet. Mindenki lelkesen lapozgatta az öt nap alatt. Szinte megszámlálhatatlan lehetőséget kínált. Áhítatok reggel, este – mindegyiket egy-egy gyülekezeti csoport, vagy más közösség állította össze. A nappalok a beszélgetésekről, a fórumokról, színházakról, kórusokról szóltak, aztán ahogy jött az este, felhangosodtak a nagyszínpadok, és szárnyalt a zene! Keresztény és világi zenekarok hatalmas hangulattal koronáztak minden napot. Aztán ismét jöttek a csendes kávéházi beszélgetések, vagy a sátrak csendjében az esti imák. Ismét egy másik közösségi élmény. Nem csak fiataloknak, hisz ahogy tapasztaltam, minden korosztály jelen volt. A kicsik az oviban – ahol a legnagyobb személyes élményem az volt, ahogy a 18 év körüli srácok fogadták a kicsiket játszani. Nagyob-

bak a programokon vagy a strandon. Felnőttek a fórumok forgatagában, és mindenütt. De nagymamák is az esti koncerteken, az első sorokban. Mindenki megtalálta a helyét. Generációk éltek át együtt az előadókkal az adott témát. Szóljon az Kenyáról, börtönről, misszióról, politikáról, hitről. A cél itt is ugyanaz volt: – **Találkozni az Úrral!**

3. kép: A célcsoport. Résztvevő vagy szolgálattevő? Sokan mindkét szerepben egyszerre. A képen látható fiatalok sem csak szórakozni, feltöltődni érkeztek, hanem részt vállaltak a lebonyolításban is. Úgy, mint **Nagy Szabolcs** Győrből, a Közel zenekar énekes:

„Elsőéves teológus vagyok, kellemes kötelesség itt lenni. Örülök annak, hogy szolgálatra is van lehetőségem.”

Doma Márton (Győr, 18 éves):

„Elsősorban a koncerteken veszek részt, kedvencem a HMIK. De az esti áhítatokat nem hagyom ki.”

Varga Dániel (Győr, 18 éves): „Baráti társasággal érkeztem, nagyon jó a helyszín, a tópart ideális a sátorozáshoz,

amit most próbálok először. Tetszett a Szélrózsza Band, a Bohém Ragtime Jazz Band. Számomra a zene fontos.” – **Énekeltünk együtt az Úrnak!**

4. kép: Látkép Szárnyas színpadról. Általában a színpaddal szemben ültünk, és élveztük az előadást. Ezt a képet látták az előadók. Gyönyörű liget vette körül a tavat. A teremtet világ eme gyöngyszeme volt néhány napig a bölcsőnk. Ha kellett, találtunk csendes zugot, de inkább nyüzsgő élet jellemezte a forró napokat. Néha már a zenekari beállás is kapott közönséget. Több száz munkatárs összehangolt munkájának eredménye a rengeteg élmény adása. Igazán lehetett érezni azt, hogy fontos rövidke idő alatt minél több lehetőséget biztosítani a hívogatásra. Hívogatni az Evangélikus Egyházba, megmutatni, mit is adhatunk. Hívogatni gyülekezetekbe, megmutatni, hol milyen lehetőségek vannak. Hívogatni misszióba, hívogatni diakóniai munkára. Vagy

egy fesztiválra! A jól sikerült hívogatás eredménye volt az 2300 fő körüli létszám! A felnőtté vált Szélrózsza befogadott minket. Néhány perce olyan volt, mint a lázadó kamasz, néhány perce, mint a világmegváltó ifjú, de hiteles igehirdetőként, komoly felnőttként zártuk a kapukat. Megismerkedtünk másokkal a világból, Kenyától Erdélyig. Tanultunk, játszottunk, daloltunk, felszálltunk az evangélikus légitársaság gépével, szárnyaltunk, majd szerencsésen landoltunk. Megújultunk, szárnyra keltünk; ne lankadjunk a hétköznapiakban sem!

„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.” Ézs 40,31

Fotó: Horváth Bence
Összeállította: Giczi Nikolett
(gnikolett@t-online.hu)

Jelentés a Déli Egyházkerületből:

Tanévzáró 2014. Pesterzsébet

Amikor a tanév befejeződött, a hittan csoportok is évzárót tartottak a gyülekezet előtt. Beszámoltak arról, hogy mivel foglalkoztak egész évben, énekeltek az oltár előtt, majd kiállt egy pár nagybacska gyermek, és meglepetésünkre így szóltak egymás után szépen:

1. Hittan csoportunk úgy gondolta, hogy segíteni fog egy nagyon nehéz sorban élő kislánynak, akit úgy hívnak, hogy Faith Mueni.

Ez a kislány Kenyában lakik, sokat éhezett, és nagyon beteg volt, amikor az evangélikus misszió rátalált.

2. Itt van a kezembelen ez a szép könyv, ebbe írtuk azoknak a hittanosoknak a nevét, akik Faith-nek az ebédjére és tanulására

pénzt adakoztak. Ebbe a perselybe pedig a pénzt tettük. (felmutatja mindkettőt)

3. Belegondoltunk abba, hogy nekünk mindenünk megvan, de ez a kislány éhezik, és nem tud tanulni. Csak 3500 forintot

kell minden hónapban összegyűjtenünk, és akkor ő is ehét és tanulhat.

4. Nemcsak pénzt gyűjtöttünk, de imádkoztunk is érte a vasárnapi hittanórákon.

5. Küldtünk egy képet is magunkról, hogy tudja, kik azok, akik gondolnak rá.

6. Nemrég írtak nekünk levelet, amelyből megtudtuk, hogy 4. osztályba jár. Szorgalmasan tanul, és egy szép egyenruhát is kapott. Írt nekünk is egy üzenetet, mely így hangzik:

„Ezúton szeretném megköszönni, hogy ilyen ajándékot adott nekem Isten, hogy ilyen messzi országból támogatnak engem. Isten áldja meg magukat ezért.

Köszönöm. Faith”

A gyermekcsoportok vezetői átértézték a Külmisziói Egyesület szándékát, és csatlakoztak azokhoz, akik az Evangélikus Egyház szervezésével segítik a Nairobiban élő szegényeket. Természetes, hogy gyermekek sorsán szeretnének javítani. Az a nagyobb gyermekekből álló csoport, amelyik a fenti beszámolót adta, évi 36 ezer forint összegyűjtését vállalta, a kisebb gyermekek pedig a kisiskolások étkeztetését segítik adományaikkal.

Vezetőjük elmondta nekünk, hogy a gyermekek megértették: a Jézus-követés áldozatokkal is jár, az egy-egy fagylaltról vagy üdítőről való lemondás másoknak életet jelent.

Nemcsak egy jó hangulatú évzáróról számolok most be, de biztatásnak is szánom soraimat, hogy minél többen kövessék a pesterzsébetiek példáját!

Kapcsolattartó:

Bálint Zoltánné, Bea, balint.nairobi@yahoo.com;

Közlő: Bencze Imréné

Gyermekek írták Istennek

- ☉ Hittanórán mesélték, hogy mit csinálsz. Ki végzi a munkád, amikor szabadságra mész? (Bill)
- ☉ Honnan tudtad, hogy Te vagy Isten? (Catherine)

- ☉ Kedves Isten! A jelmezbálon ördögnek fogok öltözni. Nem baj? (Marine)
- ☉ Kedves Isten! Tényleg láthatatlan vagy, vagy ez csak egy trükk? (?)
- ☉ Kedves Isten! Ilyennek tervezted a zsiráfot vagy csak véletlenül

alakult így? (Norma)

- ☉ Kedves Isten! Ahelyett, hogy hagyod, hogy az emberek meghaljanak, és mindig újakat kelljen csinálni, miért nem tartod meg azokat, akik most vannak? (Jane)
- ☉ Kedves Isten! Ki rajzolja a háttérképeket az országok köré? (Nan)
- ☉ Kedves Isten! Az állatok is Téged használnak, vagy van nekik valaki más? (Nancy)
- ☉ Kedves Isten! Elmentem egy esküvőre, és csókolóztam a templomban. Ez O.K.? (Neil)
- ☉ Kedves Isten! Nekem a Miatyánk a kedvencem. Egyből megírtad vagy sokat kellett törnöd a fejed? Ha én írok valamit, mindig újra

kell írnom. (Lois)

- ☉ Isten! Az rendben van, hogy több vallást teremtetél, de nem zavarodsz néha össze? (Arnold)
- ☉ Kedves Isten! Coe Atya a barátod, vagy csak üzleti kapcsolatotok van? (Donny)
- ☉ Kedves Isten! Te tudsz a dolgokról, mielőtt feltalálják őket? (Charles)
- ☉ Komolyan gondoltad, hogy csak azt szabad tenni másokkal, amit magunknak is szeretnénk? Ha igen, akkor megvigasztalom a kisöcsémet. (Darla)
- ☉ Kedves Isten! Amikor az első embert készítetted, az is úgy működött, mint mi? (Tom)
- ☉ Kedves Isten! Nagypapa azt mondja, hogy Te már akkor is voltál, amikor ő kisfiú volt. Milyen régi vagy? (Jack)

Harangszó-Nap

Program:

10.00 Előétel
10.30 Menü

A Dunántúli Harangszó olvasóinak virtuális közössége nagy ajándék. A közösség igazi erejének megtapasztalásához azonban nélkülözhetetlen a személyes találkozás, beszélgetés, igei és asztalközösség. Ezért szeretettel hívjuk és várjuk egyházkerületi újságunk mostani és leendő olvasóit **szeptember 13-án szombaton Csikvándra, Harangszó-napra**. Idősebb és fiatalabb testvéreinkre egyaránt gondolunk a program tervezésekor.

alaphang	Az ötezer ember megvendéglése	bibliatanulmány	Gabnai Sándor Verasztóné Magyar Melinda Weltler Gábor
összhang	Hitvallásosságunk	előadás	Bencze András Ördög Endre D.Szebik Imre
visszhang	Látható keresztyénségünk	beszélgetés	Rostáné Piri Magda Tölle Balázs Vönöczky Gábor

12.30 Ebéd

13.30 Desszert – Egyházmegyei tárlat

15.00 Káv – Úti áldás

Jelentkezést 2014. szeptember 5-ig várjuk a Szerkesztőség elérhetőségein!

Minden jelenlegi és leendő olvasónkat hívjuk és várjuk!

MEGRENDELÉS - ELŐFIZETÉS

Köszönjük mindazoknak, akik megrendelésükkel az előfizetési díjat is befizették, illetve ezen felül adományukkal is segítették a Dunántúli Harangszó megjelenését és terjesztését.

Kérjük, hogy akik csak megrendelésüket küldték el, minél előbb rendezzék a befizetésüket is! Előfizetésre 1.000 Ft/év (külföldről 20 €) adományt kérünk befizetni (1 példány ára 250 Ft)

Számlakezelő: Zalaistvándi Evangélikus Egyházközség (elkülönített számla)

Számlaszám:

UniCredit Bank 10918001-00000028-48030025

Dunántúli Egyházkerületi Fémmissziói Nap

2014. szeptember 20.
Répcelak 9.30

A programból:

Nyitó áhítat: Weltler Sándor

Előadás:

Mindennapi kihívásaink: Weltler Gábor

Délután férfivirtus:

Petanque bemutató és verseny, íjászat.

Fórum

Mindenkit szeretettel várunk!

Dunántúli Harangszó

A Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület lapja
Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó: Szemerei János püspök

Főszerkesztő: Kovács László

Telefon: +36 20/824-2869

Email: laszlo.kovacs@lutheran.hu

Szerkesztés, terjesztés: Koczor György

Telefon: +36 20/824-3444

Korrektor: Miklósné Jancsó Hanna

A szerkesztőség címe: 9400 Sopron, Pf. 268

Szerkeszti a Szerkesztőbizottság

Megrendelhető: E-mail: gyorgy.koczor@lutheran.hu

Postacím: 8933 Zalaistvánd, Arany J. tér 2.

Előfizetésre 1.000 Ft/év (külföldről 20 €) adományt kérünk befizetni (1 példány ára 250 Ft)

Számlakezelő: Zalaistvándi Evangélikus Egyházközség

Számlaszám:

UniCredit Bank 10918001-00000028-48030025

Külföldről: IBAN: HU20 1091 8001 0000 0028 4803 0025

Készült az Asperján Nyomdában

Tördelés: RENZOL Dekor Reklámstúdió, Zalaszentgrót

A cikkek tartalmáért a szerző vállal felelősséget!

ISSN 1416-9770

A hátapon a Szélrózsa harangja látható.

Fotó: Horváth Bence

